

Visca Andorra

Dv, 17/12/2010 per Marta Nin

[Una catalana a Roma](#)

Aquesta setmana el nou ambaixador andorrà a la Santa Seu, Àngel Canturri, ha presentat al papa les seves [credencials](#). Aquesta trobada amb Benet XVI segueix la de la [setmana passada](#) del copríncep Joan Enric Vives, en motiu de la concessió del títol d'arquebisbe al cap del bisbat d'Urgell.

Al segle XXI es continua presentant com una anomalia el fet que un dels dos caps d'Estat d'Andorra sigui un eclesiàstic. A partir del Concili Vaticà II i, més tard, en el moment de reforma de les institucions del país i de la redacció de la constitució a principis dels anys '90, va emergir la qüestió sobre el paper del bisbe d'Urgell, en tant que eclesiàstic, en la direcció de l'Estat andorrà.

Però van ser els mateixos andorrans els qui van veure la necessitat de continuar mantenint la figura del bisbe d'Urgell com a copríncep del país. Perquè el Principat d'Andorra no es pot entendre sense el paper de l'Església en la garantia de la seva sobirania.

Els andorrans veuen en el bisbe d'Urgell - i la Santa Seu al seu darrere- la clau per a la seva independència, una figura que els permet que ni Espanya ni França els fagociti. En la història més recent, el bisbe Martí Alanís [havia esmentat](#) en alguna ocasió el desig d'annexió per part de Joan Carles I. El rei d'Espanya li ho havia dit explícitament al bisbe. Els anhels espanyols els [va confirmar](#) recentment l'exambaixador Antoni Morell.

Per a Catalunya aquesta situació també és un avantatge, tant eclesial com polític. La veu del bisbe d'Urgell s'escolta al Vaticà en tant que copríncep d'Andorra. I en els moments de dificultat nacional, bisbes d'Urgell com Justí Guitart han dut a terme un paper cabdal de resistència, tal com explica Francesc Badia i Batalla a [El Copríncep mons. Justí Guitart i el seu temps](#). D'altra banda, si algun dia Benet XVI felicitarà el Nadal i l'Any Nou en català serà gràcies a Andorra.

Per part vaticana, el govern de la Santa Seu es mira amb interès aquest principat. Es tracta d'un estat laic, però el fet que un dels coprínceps sigui un eclesiàstic (que en garanteix la sobirania) fa que els interessos del Vaticà i els d'Andorra en àmbit internacional convergeixin. La Santa Seu pot comptar amb un aliat que en les assemblees representatives dels òrgans internacionals no li farà la guitza.

A més a més, des de la Santa Seu s'observen amb gran atenció les dinàmiques andorranes. El Principat és un estat que existeix en virtut d'un equilibri religiós i polític i que és sobirà entre dos estats molt més potents. Un model que potser podria arribar a exportar-se a altres realitats on a hores d'ara hi ha conflicte, com la Terra Santa.

La relació entre Andorra i l'Església beneficia tant l'una com l'altra. I també Catalunya en surt guanyant.